

NATÁLIA SÝKOROVÁ

je umelkyňa a výskumníčka pôsobiaca na pomedzí performance, zvuku, rozhraní a telesnej špekulácie. Vo svojej tvorbe skúma vzťahy medzi technológiou, ekológiou a spôsobmi, akými si predstavujeme budúcnosť.

Prostredníctvom imerzívnych inštalácií a performatívnych situácií skúma, ako môžu telá, objekty a priestory vytvárať alternatívne sociálne vzťahy.

OLIVER TORR

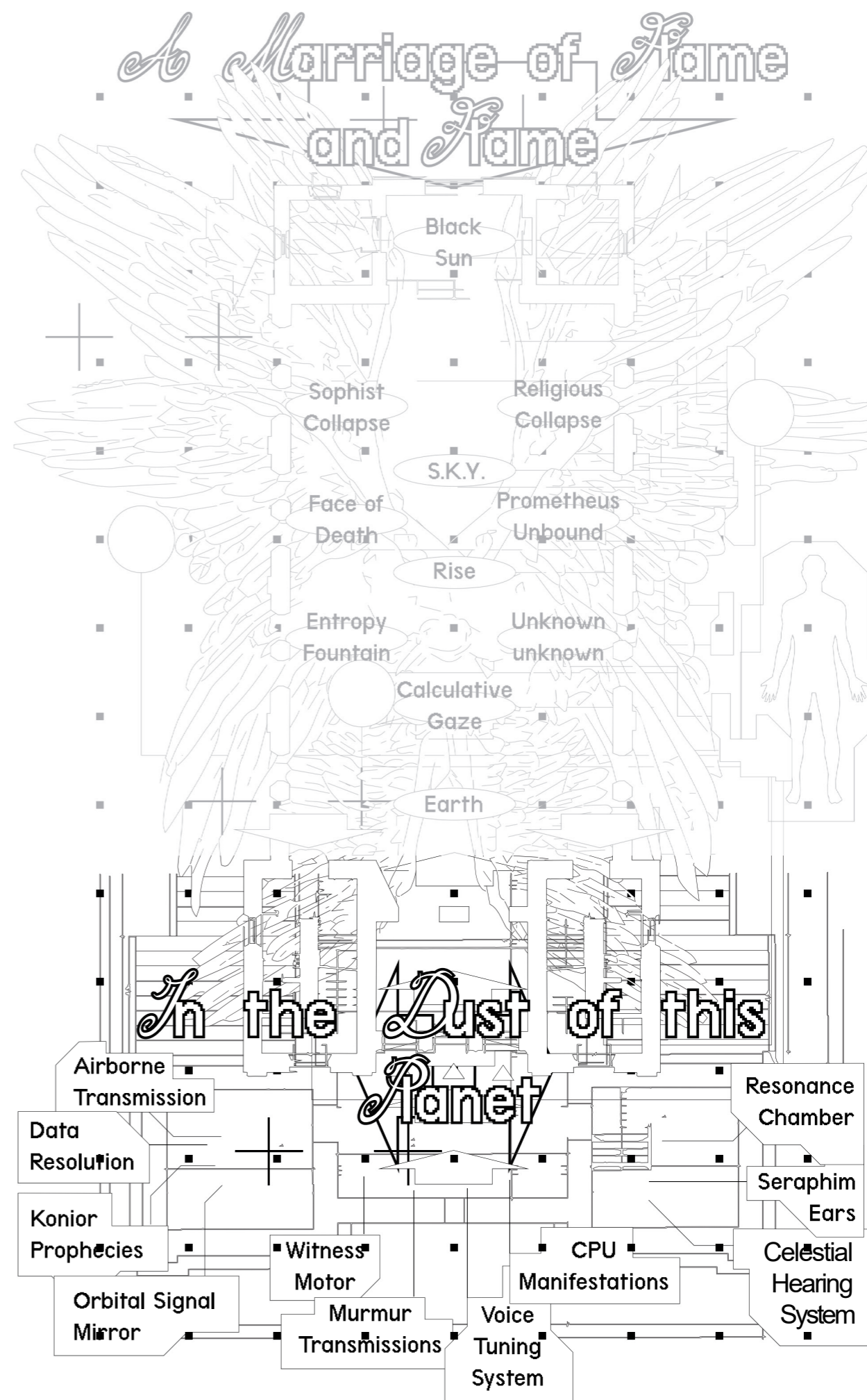
je európsky multidisciplinárny umelec, skladateľ a zvukový dizajnér pôsobiaci na pomedzí zvuku, performance a špekulatívnych technológií. Jeho tvorba vychádza z impulzívnej improvizácie a návrhu vlastných hudobných nástrojov a pohybuje sa od intenzívneho noiseu a fragmentovaných rytmov až po riedke harmónie.

Torr je členom rodiny Portal a zakladateľom Discord kanála Glazmo Network — online komunity budovanej okolo zvukových mytológií, zakázaných nahrávok a medzidimenzionálnych spätoväzbových systémov.

Jeho prax sa odohráva v prostredí galérií, performatívnych priestorov aj filmovej tvorby. Vytvára zvuk pre filmy, videoart a inštalácie, pričom často narúša hranicu medzi strojom a pamäťou. Či už formuje fyzické zvukové objekty alebo dešifruje psychoakustické „vedomosti“, Torr naviguje a rozširuje vlastný, autorsky vytvorený svet.

LÝDIA PRIBIŠOVÁ

je kurátorka pôsobiaca v Galérii Jána Koniar-ka. V roku 2024 kurátorsky pripravila slovenskú reprezentáciu na 60. bienále v Benátkach s projektom Floating Arboretum od Ota Hudeca. Predtým pôsobila ako šéfredaktorka slovenskej edície časopisu Flash Art Czech & Slovak Edition.

NATALIA SÝKOROVÁ V SPOLUPRÁCI S OLIVEROM TORROM: IN THE DUST OF THIS PLANET

Kurátorka: Lýdia Pribišová

Projekt *In the Dust of this Planet* skúma, ako sa mení náš vzťah k vedomiu, orientácii a spôsobom porozumenia sveta v ére súčasných počítačových technológií. Nadväzuje na historické kozmológie poznania a komunikácie medzi človekom a nadľudskými entitami, akými boli či sú anjeli. Vznik pokročilých výpočtových techník sa v súčasnosti stáva novým priestorom pre tú istú túžbu.

Koncepcia výstavy vychádza z paralely medzi predmodernými mystickými kozmológiami a dnešnou planetárnou počítačnou infraštruktúrou, ktorá funguje ako algoritmicky riadený, často neviditeľný mediátor reality. Tak ako v starovekých tradíciách anjeli sprostredkovali komunikáciu medzi nadpozemským a pozemským svetom, aj súčasné technologické systémy dnes prepájajú rôzne vrstvy reality prostredníctvom neustáleho toku dát, výpočtov a predikcií. Charakteristické pre tieto formy sprostredkovania je, že zostávajú neviditeľné, rovnako ako anjeli, ktorých prirodzená podoba je nehmotná, alebo ako navigačné systémy, digitálne siete či umelá inteligencia.

Výstava preto uvažuje nad tým, či funkciu týchto bytostí pohybujúcich sa naprieč odlišnými temporalitami a dimenziami možno dnes preberajú systémy ako sú algoritmy a modely

umelej inteligencie, známe aj ako strojové učenie. Súčasný výpočtový technológ nám totiž umožňuje vstupovať do časových mierok, ktoré sú ľudskej skúsenosti cudzie: nanosekundové finančné transakcie, klimatické modely simulujúce tisícročia, jazykové modely schopné zhustiť dni či týždne práce do niekoľkých minút.

Tieto úvahy sa premietajú do multi-senzorickej inštalácie prepájajúcej zvuk, svetlo, zrkadlá a architektonické zásahy do prostredia trnavskej synagógy. Vzniká perцепčné pole, v ktorom sa prelínajú rôzne režimy vnímania, orientácie a časovosti. Prítomnosť návštevnictva sa stáva súčasťou dynamických algoritmických procesov a vstupuje do systému založeného na synchronizácii a neustálej premene. Autorstvo pracuje s telemetrickými dátami, ktoré pochádzajú zo satelitov, lietadiel, a iných pohybujúcich sa telies na obežnej dráhe nad hlavami návštevnictva v reálnom čase. Tie transformuje do zvukových a vizuálnych štruktúr, čím vzniká autonómne, sebakomunikujúce prostredie pripomínajúce spev, či šepot. Tento hlas je výsledkom procesu neustáleho prepájania a rekonfigurovania vzťahov medzi človekom, technológiou a planetárnymi systémami.

Miestošpecifická inštalácia je situovaná do veži synagógy, ktorých vertikálna architektúra evokuje pozorovateľne, radary alebo komunikačné uzly orientované smerom k oblohe. Tieto

priestory fungujú zároveň symbolicky aj funkčne, ako rozhrania medzi Zemou a vesmírom, medzi materiálным a imateriálnym. Vertikalita architektúry usmerňuje pozornosť návštevnictva nahor a vytvára priestor pre kontempláciu kozmologickej hĺbky a navigácie v nej. Veže sa tak stávajú metaforou komunikačných kanálov, prostredníctvom ktorých sa prepájajú ľudské telá, technologické siete a planetárne procesy.

In the Dust of this Planet ponúka špekulatívny rámec pre premýšľanie o inteligencii, subjektivite a súčasných planetárných infraštruktúrach, pričom zdôrazňuje ich nestabilitu, viacvrstvosť a neuchopiteľnosť. Výstava sa stáva navigačným nástrojom v priestore neistoty, kde poznanie vzniká prostredníctvom fragmentov, ozvien a šumu namiesto jasne formulovaných odpovedí. Zároveň otvára otázku, čo dnes predstavuje skutočný operačný ekvivalent anjela v čase, keď technologické systémy čoraz intenzívnejšie sprostredkujú náš vzťah k planéte, vesmíru aj k sebe navzájom.

LÝDIA PRIBIŠOVÁ

SÚČASŤOU VÝSTAVY SÚ DVE PERFORMATÍVNE AKTIVÁCIE PRIESTORU.

ĎALŠIE SPOLUPRÁCE

Technický vývoj a robotika:

Salvador Marino

Light design: Tasya Nafigina

Textil architektúry: Kunterakt

(Linda Straková, Lucia Inczingerová)

Technická podpora: LOM, Aggelos Paitakis,

Dionýz Troskó, Adam Terlanda

POĎAKOVANIE

Lukáš Likavčan, Bogna Konior, András

Cséfalvai, Zuzana Husárová, Daniel Bátorla